

เหตุการณ์หลวงปู่แหวน กับ หลวงปู่ตื้อ...น่าขนพองสยองเกล้า

นำเสนอเมื่อ : 24 เม.ย. 2552

เอาเรื่องราวแนวธรรมะมาฝาก...
มีเหตุการณ์น่าขนพองสยองเกล้าครั้งหนึ่ง เขียนในนิตยสารโลกทิพย์ ดังนี้

ในเช้าวันหนึ่ง หลวงปู่แหวนกับหลวงปู่ตื้อ ได้อาศัยบิณฑบาตที่หมู่บ้านชาวป่า มี 4-5 หลังคาเรือน ชาวบ้านพากันมาใส่บาตรด้วยความดีใจ เพราะนานๆ จึงจะมีพระธุดงค์มาโปรดสักที

ชาวบ้านถามว่า พระคุณเจ้าทั้งสองจะไปไหน หลวงปู่บอกว่าจะมุ่งไปทางเทือกเขาที่มองเห็น แล้วจะลงไปทางสุวรรณเขต (อยู่ตรงข้ามกับมุกดาหาร) ชาวบ้านแสดงอาการตกใจ พร้อมทั้งทัดทานวออย่าไปทางโนนเลย เพราะมียักษ์ปีศาจดุร้ายสิงอยู่ คอยทำร้ายคนและสัตว์ที่ผ่านไปทางนั้น

หลวงปู่ทั้งสอง กล่าวขอใจในความหวังดี และบอกว่าท่านทั้งสองได้มอบกายถวายชีวิตให้พระศาสนาแล้ว ขออย่าได้หวังตัวท่านเลย แล้วท่านก็ออกเดินทางไปในทิศทางดังกล่าว

หลวงปู่ออกเดินทางโดยข้ามลำน้ำสองแห่ง แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ป่าแถบนั้นเงียบกริบ ไม่ได้ยินเสียงสัตว์ต่างๆ เลย แมแต่คนก็ไม่มี ดูผิดประหลาดมาก

พอใกล้ค่ำหลวงปู่ทั้งสอง ก็มาถึงยอดเขาสูงที่มีลักษณะประหลาดมาก คือยอดเป็นสีด้าคล้ายถูกไฟเผา รูปลักษณะดูตะปุ่มตะป่ำคล้ายหัวคนบาง หัวตะโหนกขางบาง แปลกไปจากเขาลูกอื่นๆ

หลวงปู่ทั้งสอง เลือกปักกลดค้างคืนข้างลำธารที่มีน้ำใสไหลผ่านอยู่ที่เชิงเขาลูกนั้น ปักกลดห่างกันประมาณ 10 เมตร เมื่อสร่งน้ำพอสดขึ้นแล้วต่างองค์ก็นั่งสงบภายในกลดของตน ทั้งสององค์ตระหนักในความประหลาดของสถานที่นั้น ไม่ได้พูดอะไรกันเพียงแค่นั่งสงบอยู่ภายในกลด

ประมาณ 5 ทุ่ม หลวงปู่แหวน ก็ออกจากกลดเตรียมจะเดินจงกรม หลวงปู่ตื้อ ออกมาตามและพูดว่า "ผมรู้สึกว่ที่นี่วิเวกผิดสังเกตนะ"

หลวงปู่แหวน ตอบ "ผมก็รู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน"

พูดกันแค่นี้แล้วต่างองค์ต่างก็เดินจงกรมในทางของตน

ต่อจากนั้นไม่นานก็มีเสียงกรีดแหลมเยือกเย็นดังลงมาจากยอดเขารูปประหลาดนั้น เสียงนั้นแหลมลึกบีบเค้นประสาทจนรู้สึกเสียวลงไปถึงรากฟันทีเดียว

หลวงปู่ตื้อ ถามพอได้ยินว่า "ท่านแหวนได้ยินแล้วใช่ไหม"

หลวงปู่แหวน ตอบด้วยเสียงเรียบ ๆ ว่า "ผมกำลังฟังอยู่"

เสียงกรีดร้องนั้นโกล้งเข้ามาทุกที ฟังแล้วน่าขนพองสยองเกล้า ทั้งสององค์คงเดินจงกรมอยู่เงียบๆ ตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ปานนั้นเงียบสงบจริงๆ เสียงนกเสียงแมลงก็ไม่มี ครั้นแล้วเกิดพายุปั่นป่วนมาอย่างกระทันหัน ชนิดไม่มีเค้ามาก่อนเลย ดินไม้โยกไหวรุนแรงราวกับจะถอนรากออกมา อากาศพลันหนาวเย็นวิปริตขึ้นมาทันที พลันปรากฏร่างประหลาดขึ้นร่างหนึ่ง ตัวดำมะเมื่อม สูงราว 7 ศอก มีขนยาวรุงรังคล้ายลิงยักษ์ แต่หน้าคล้ายวัวควาย ตาโปน มือสองข้างยาวลากดิน มันก้าวเข้ามาอยู่ห่างจากหลวงปู่ทั้งสองประมาณ 10 เมตรเห็นจะได้

สัตว์ประหลาดนั้นส่งเสียงร้องโหยหวนขึ้น พลันพายุนั้นก็สงบลง แสดงว่ามันมีอำนาจเหนือธรรมชาติ สัตว์นั้นส่งกลิ่นเหม็นรุนแรงราวกับไฟไหม้เหมือนกลิ่นศพที่ กำลังขึ้นอืด มันกระพือเท้านั้นจนแผ่นดินสะเทือน

หลวงปู่แหวนเล่าในภายหลังว่า ท่านไม่รู้สึกรู้สึกลับ แต่ขนลุกชูซ่าไปหมด เพราะไม่เคยเห็นสัตว์ประหลาดอย่างนั้นมาก่อน ยังไม่รู้ว่ามันเป็นปีศาจหรือสัตว์อะไรแน่ ท่านได้กำหนดสติไม่ให้ใจควอกวากวาก ทอดสายตาไปยังสัตว์ประหลาดนั้น กำหนดจิตแผ่เมตตาไปยังร่างนั้น สัตว์ร่างยักษ์นั้นหยุดร้อง หยุดส่งกลิ่นเหม็น แสดงว่ารับกระแสเมตตาได้ มันค่อยๆ หดร่างลงนั่งยองๆ เอามือยันพื้นไว้ ทำท่าแสดงความนอบนอมต่อท่าน

หลวงปู่ตื้อ พูดพอได้ยินว่า "ท่านแหวนทำดีมาก" พร้อมทั้งเดินมาสมทบ แล้วพูดว่า "เขาแบกหามบาปบาปทุกขอันมหันต์ เขามาหาเรา เพื่อให้ช่วยปลดทุกข์ให้เขาละ เขาสร้างกรรมไว้มาก เมื่อตายจากมนุษย์แล้วต้องมาเป็นปีศาจจสุรกาย ทนทุกข์ทรมานอยู่ที่นี่"

หลวงปู่แหวน ได้กำหนดจิตถามดูก็ได้ความว่า สมัยเป็นมนุษย์เขามีการกระทำที่มากล้นด้วยตัณหา และความโลภ คือละเมิดศีลข้อ 2 และข้อ 3 อยู่เสมอ จึงต้องมาเป็นปีศาจจสุรกาย รับทุกข์อยู่ที่นี่มากกว่าร้อยปีแล้ว

ปีศาจจสุรกายนั้นดูท่าทางอ่อนลงมาก มันร้องไห้คร่ำครวญน่าสงสาร ขอความเมตตาจากพระคุณเจ้าทั้งสองให้เขาได้พ้นทุกข์ทรมานนั้นด้วยเถิด

หลวงปู่แหวน ได้พิจารณาเห็นว่า เขาสร้างกรรมชั่วช้อนเหลือเกินใครจะช่วยเขาได้ พลันหลวงปู่ตื้อตอบมาในสมาธิว่า "กรรมเป็นเรื่องสลบช้อนลึกซึ่งอยู่ก็จริง บางทีพระผู้มีศีลบริสุทธิ์และมีบารมีเช่นท่านแหวน ก็อาจจะช่วยให้เขาพ้นทุกข์ได้ ลองอ่านพระคาถา หรือเทศนาธรรมให้เขาฟังดูสิ"

หลวงปู่แหวนได้กำหนดจิตว่าพระคาถา แล้วเทศนาให้เขาสำนึกบาปบุญคุณโทษ เขาค่อยๆ คลายความกังวลลง ก้มลงกราบด้วยความซาบซึ้ง

"พระคุณเจ้า ข้าพเจ้าได้กำหนดจิตพิจารณาตามกระแสธรรมของท่านแล้ว เกิดแสงสว่างกับข้าพเจ้าอย่างมหัศจรรย์ และข้าพเจ้าได้เห็นสภาวะธรรม คือ ชาติ ชรา มรณะ

อันเป็นทุกข์เป็นธรรมดาของสรรพสัตว์ทั้งหลายแล้วพระคุณเจ้า"

สีหน้าเขาดูสดชื่นขึ้น ก้มลงกราบหลวงปู่ทั้งสององค์ แล้วร่างนั้นก็หายไป

จากหนังสือ "หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ" วัดดอยแม่ปั๋ง อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ (โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม3)